

“मीठे बच्चे- श्रीमत अनुसार सृष्टिलाई स्वर्ग बनाउने सेवा गर्नु छ, पहिला स्वयं निर्विकारी बनेर अरूलाई भन्नु छ।”

प्रश्न:- तिमी महावीर बच्चाहरूले कुन कुराको पर्बाह गर्नु छैन? कुनचाहिँ चेकिंग गर्दै स्वयंलाई सम्हाल गर्नु छ?

उत्तर:- यदि कसैले पवित्र बन्नमा विघ्न पाछै भने तिमीले त्यसको पर्बाह गर्नु हुँदैन। केवल चेक गर- म महावीर हुँ? मैले आफूले आफैँलाई ठगेको त छैन? म भित्र बेहदको वैराग्य छ? मैले आफू समान बनाउँछु? ममा क्रोध त छैन? जे अरूलाई बताउँछु, त्यो आफूले पनि गर्छु?

गीत:- तुम्हें पाके हमने.....

ओम् शान्ति। यसमा बोल्ने आवश्यकता छैन, यो बुझ्नु पर्ने कुरा हो। प्यारा रूहानी बच्चाहरूले बुझिरहेका छन्, हामी फेरि देवता बनिरहेका छौं। सम्पूर्ण निर्विकारी बनिरहेका छौं। बाबा आएर भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! कामलाई जित अर्थात् पवित्र बन। बच्चाहरूले गीत सुन्यौ। अब फेरि बच्चाहरूलाई स्मृति आएको छ- हामीले बेहदका बाबासँग बेहदको वर्सा लिन्छौं जसलाई कसैले लुटेर लिन सक्दैन। त्यहाँ लुट्ने अरू कोही हुँदैन। त्यसलाई भनिन्छ अद्वैत राज्य। फेरि पछि रावण राज्य हुन्छ। अहिले तिमीले बुझिरहेका छौ। यसरी नै बुझाउनु पनि छ। हामीले फेरि सृष्टिलाई श्रीमत अनुसार पावन बनाइरहेका छौं। उच्च भन्दा उच्च भगवान त सबैले भन्छन्। उहाँलाई नै बाबा भनिन्छ। त्यसैले यो पनि सम्झाउनु छ, लेख्नु पनि छ भारतवर्ष जुन सम्पूर्ण निर्विकारी स्वर्ग थियो त्यो अब विकारी नर्क बनेको छ। हामीले फेरि श्रीमत अनुसार स्वर्ग बनाउँदै छौं। बाबाले जे बताउनु हुन्छ, त्यसलाई नोट गरेर फेरि त्यसमा विचार सागर मन्थन गरेर लेख्नमा मदत गर्नु छ। यस्तो के के लेखौं जसलाई मनुष्यहरूले बुझ्नु, दुनियाँ पहिला स्वर्ग थियो, रावणको राज्य थिएन। बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- अहिले बाबाले हामीलाई निर्विकारी बनाइरहनु भएको छ। पहिला आफैँलाई हेर्नु छ- म निर्विकारी बनेको छु? मैले ईश्वरलाई त ठगिदैन? यस्तो होइन, ईश्वरले मलाई देख्दै देख्नुहुन्छ। तिम्रो मुखबाट यस्तो शब्द निस्कन सक्दैन। तिमीलाई थाहा छ- पवित्र बनाउने पतित-पावन एउटै बाबा हुनुहुन्छ। दुनियाँ पावन हुँदा स्वर्ग थियो। यी सम्पूर्ण निर्विकारी थिए नि। यथा राजा-रानी तथा प्रजा हुन्छ, तब नै तँ सारा सृष्टिलाई स्वर्ग भनिन्छ। अहिले यो नर्क भएको छ। यो ८४ जन्मको सिँढी धेरै राम्रो चीज छ। कोही विशेष मानिस छ भने उसलाई उपहार पनि दिन सकिन्छ। ठूला-ठूला मानिसहरूलाई ठूलो उपहार मिल्छ नि। त्यसैले तिमीले पनि जो आउँछन्, उनीहरूलाई सम्झाएर यस्तो यस्तो उपहार दिन सक्छौ। चीज सधैं दिनको लागि तैयार राखिन्छ। तिमिसँग पनि ज्ञान तैयार रहनु पर्छ। सिँढीमा पूरा ज्ञान छ। हामीले कसरी ८४ जन्म लियौं- यो यादमा रहनु पर्छ। यो बुझ्ने कुरा हो नि। अवश्य जो पहिला आएका छन् उनीहरूले नै ८४ जन्म लिएका छन्। बाबाले ८४ जन्मको बारेमा बताएर फेरि भन्नुहुन्छ- यिनको धेरै जन्महरूको अन्त्यमा साधारण तनमा प्रवेश गर्छ। फेरि यिनको नाम राख्छ, ब्रह्मा। यिनीद्वारा ब्राह्मणहरूको रचना गर्छ। नत्र ब्राह्मणलाई कहाँबाट ल्याउँने? ब्रह्माका पिता भन्ने कहिल्यै सुनेका छौ? अवश्य भगवान नै हुनुहुन्छ भन्छन्। ब्रह्मा र विष्णुलाई सूक्ष्मवतनमा देखाइन्छ। बाबा त भन्नुहुन्छ- म यिनको ८४ जन्मको अन्त्यमा प्रवेश गर्छु। एडप्ट गरेपछि नाम पनि परिवर्तन गरिन्छ। संन्यास पनि गराइन्छ। संन्यासीले पनि जब संन्यास गर्छन्, तुरुन्तै बिर्सिदैनन्, याद अवश्य रहन्छ। तिमीलाई पनि याद हुन्छ तर तिमीलाई उनीहरूप्रति वैराग्य हुन्छ किनकि तिमीलाई थाहा छ- यिनीहरू सबै समाप्त हुन्छन्, त्यसैले मैले यिनलाई किन याद गरूँ? ज्ञानद्वारा सबै कुरा राम्रोसँग बुझ्नु छ। उनीहरूले पनि ज्ञानबाट नै घरबार छोड्छन्। घरबार कसरी छोड्नुभयो भनेर सोध्नुमा बताउँदैनन्। फेरि उनलाई युक्तिपूर्वक सोधिन्छ- तपाईंलाई कसरी वैराग्य आयो? हामीलाई पनि सुनाउनुहोस्, हामीले पनि त्यसै गर्छौं। तिमीले पवित्र बनी भनी आशा देखाउँछौ। बाँकी तिमीलाई पहिलाको कुरा सबै याद छ। बाल्यकालदेखि लिएर सबै बताउन सक्छौ। बुद्धिमा सारा ज्ञान छ। कसरी यी सबै ड्रामाका कलाकार हुन् जसले पार्ट खेलदै आएका छन्। अब सबैको कलियुगी कर्मबन्धन टुट्नु छ। फेरि जान्छौ शान्तिधाम। त्यहाँबाट फेरि सबैको नयाँ सम्बन्ध जोडिन्छ। सम्झाउनेको लागि प्वाइन्ट पनि बाबाले राम्रा-राम्रा दिइरहनु हुन्छ। यिनै मानिसहरू आदि सनातन देवी-देवता धर्मका हुँदा पवित्र थिए फेरि ८४ जन्म लिँदै-लिँदै पछि अपवित्र बन्छन्। अब फेरि पवित्र बन्नु छ। तर पुरुषार्थ गराउनेवाला हुनुपर्छ। अहिले तिमीलाई बाबाले बताउनु भएको छ। बाबा

भन्नुहुन्छ- तिमी उही हो। बच्चाहरूले पनि भन्छन्- बाबा हजुर पनि उही हुनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- कल्प पहिलो पनि तिमीलाई पढाएर राज्य भाग्य दिएको थिएँ। कल्प-कल्प यस्तै गोरिरहन्छ। इमामा जे जति भयो, विघ्न पर्यो, फेरि पनि हुन्छ। जीवनमा के के हुन्छ याद त रहन्छ नि। यिनलाई त सबै याद छ। बताउँछन् पनि- गाउँलेका छोरा थिए अनि वैकुण्ठको मालिक बने। वैकुण्ठमा गाउँले कसरी हुन्छ? यो तिमीले अहिले जानेका छौ। यतिबेला तिम्रो लागि पनि यो पुरानो दुनियाँ गाउँ हो नि। कहाँ बैकुण्ठ, कहाँ यो नर्क! मनुष्यले त ठूला-ठूला महल बिल्डिङ आदि देखेर सम्झन्छन्- यही स्वर्ग हो। बाबा भन्नुहुन्छ- यो त सबै माटो, ढुङ्गा हो, यिनीहरूको कुनै मूल्य छैन। सबैभन्दा धेरै मूल्य त हीराको हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- विचार गर, सत्ययुगमा तिम्रो सुनको महल कस्तो थियो! त्यहाँ त सबै खानीहरू भरपुर हुन्छन्। सुन धेरै हुन्छ। त्यसैले बच्चाहरूलाई कति खुशी हुनुपर्छ? कुनै समय उदासी आयो भने बाबाले सम्झाउनु भएको छ- कति यस्ता रिकर्डहरू छन् जसले तिमीलाई तुरुन्तै खुशी बनाइदिन्छ। सारा ज्ञान बुद्धिमा आउँछ। सम्झन्छौ- बाबाले हामीलाई विश्वको मालिक बनाउनु हुन्छ। त्यसलाई कहिल्यै कसैले छिन्न सक्दैन। आधा कल्पको लागि हामी सुखधामको मालिक बन्छौं। राजाको बच्चाको सम्झन्छ- म यस हृदको राज्यको वारिस हुँ। तिमीलाई कति नशा हुनुपर्छ- हामी बेहदका बाबाको वारिस हौं। बाबाले स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ, हामी २१ जन्मको लागि वारिस बन्छौं। कति खुशी हुनुपर्छ! जसको वारिस बन्छौं, उहाँलाई पनि अवश्य याद गर्नु छ। याद नगरी त वारिस बन्न सक्दैनौं। याद गरौं, पवित्र बन्छौं भने मात्र वारिस बन्न सक्छौं। तिमीलाई थाहा छ- श्रीमतद्वारा हामी विश्वको मालिक डबल शिरताज बन्छौं। जन्म-जन्म हामीले राज्य गर्छौं। मनुष्यहरूको भक्तिमार्गमा हुन्छ विनाशी दान-पुण्य। तिम्रो हो अविनाशी ज्ञान धन। तिमीलाई कति ठूलो चिठ्ठा पर्छ! कर्म अनुसारको फल मिल्छ नि। कोही राजाको बच्चा बन्यो भने ठूलो चिठ्ठा पर्यो भनिन्छ। सिंगल ताजवाला त सारा विश्वको मालिक बन्न सक्दैनन्। तिमी डबल ताजवाला विश्वको मालिक बन्छौ। त्यतिबेला अरु कुनै राज्य हुँदैन। फेरि अरु धर्महरू पछि आउँछन्। तिनीहरू जब वृद्धि भइसकन्छन्, पहिलाका राजाहरू विकारी बन्नाले आपसमा मतभेद भएर विभाजित हुन्छन्। पहिला त सारा विश्वमा एउटै राज्य थियो। त्यहाँ यसो भनिदैन- यो पूर्व जन्मको कर्मको फल हो। अहिले बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई श्रेष्ठ कर्म गर्न सिकाइरहनु भएको छ। जसले जस्तो-जस्तो कर्म गर्छ, सेवा गर्छ, त्यसको फल पनि त्यस्तै पाउँछ। असल कर्म नै गर्नु छ। कुनै कर्म गर्दा बुझ्न सकेनौ भने त्यसको लागि श्रीमत लिनुपर्छ। घरी-घरी पत्र लेखेर सोध्नुपर्छ। तिमीलाई थाहा छ- प्रधानमन्त्रीलाई कति चिठ्ठी आउँछन् होला! तर उनी एकलैले सबै चिठ्ठी पढ्दैनन्। उनका धेरै सचिव हुन्छन्, सबै चिठ्ठी उनैले हेर्छन्। जुन मुख्य पत्र हुन्छन्, पास गरेर प्रधानमन्त्रीको टेबुलमा राख्छन्। यहाँ पनि यस्तै हुन्छ। मुख्य-मुख्य पत्रहरूलाई त तुरुन्तै उत्तर दिइन्छ, बाँकीलाई याद-प्यार लेखिन्छ। एक-एकलाई अलग्गै बसेर पत्र लेख्न त सम्भव हुँदैन, धेरै मुश्किल हुन्छ। बच्चाहरूलाई कति खुशी हुन्छ- अहो! आज बेहदका बाबाको चिठ्ठी आएको छ। शिवबाबाले ब्रह्माद्वारा जवाफ दिनुहुन्छ। बच्चाहरूलाई धेरै खुशी हुन्छ। सबैभन्दा धेरै खुशीले गद्गद् हुन्छन् बाँधेलीहरू। अहो! हामी बन्धनमा छौं, बेहदका बाबाले हामीलाई कस्तो चिठ्ठी लेख्नुहुन्छ, आखामा लगाउँछन्। अज्ञानकालमा पनि पतिलाई परमेश्वर सम्झनेहरूलाई पतिको चिठ्ठी आयो भने त्यसलाई चुम्छन्। तिमीहरूमा पनि बापदादाको पत्र देखेर कति बच्चाहरू एकदम रोमाञ्चित हुन्छन्। प्रेमको आँसु आउँछ। चुम्बन गर्छन्, आखामा राख्छन्। अत्यन्त प्रेमले पत्र पढ्छन्। बाँधेलीहरू पनि कम कहाँ छन् र। कति बच्चाहरूलाई मायाले जित्छ। कसैले त सम्झन्छन्- मलाई त पवित्र अवश्य बन्न छ। दुनियाँ पवित्र थियो नि, अब अपवित्र बनेको छ। अब जसलाई पवित्र बन्न छ, उसैले पुरुषार्थ गर्छ- कल्प पहिला जस्तै। तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउन धेरै सजिलो छ। तिम्रो पनि यही योजना छ नि। गीताको युग चलिरहेको छ। गीताको युगलाई नै पुरुषोत्तम युग भनिन्छ। तिमीले यसरी लेख- यो गीताको पुरुषोत्तम युग हो। जबकि पुरानो दुनियाँ बदलिएर नयाँ बन्छ। तिम्रो बुद्धिमा छ- बेहदका बाबा, जो हाम्रो टिचर पनि हुनुहुन्छ, उहाँसँग हामीले राजयोग सिकिरहेका छौं। राम्रोसँग पढ्यौं भने डबल शिरताजधारी बन्छौं। कति ठूलो विद्यालय छ। राज्य स्थापना हुन्छ। प्रजा पनि अवश्य अनेक प्रकारका हुन्छन्। राजाई वृद्धि हुँदै जान्छ। कम ज्ञान लिनेहरू पछि आउँछन्। जसले जति धेरै पुरुषार्थ गर्छ त्यति ऊ पहिला आउँछ। यो सबै बनिबनाउ खेल हो। यो इमामाको चक्र दोहोरिन्छ नि। अहिले तिमीले बाबासँग वर्सा लिइरहेका छौ। बाबा भन्नुहुन्छ- पवित्र बन, यसमा कसैले विघ्न पार्छ भने पनि पर्बाह गर्नु हुँदैन। रोटीको टुक्रा त मिल्न सक्छ नि। बच्चाहरूले पुरुषार्थ गर्नुपर्छ, तब याद रहन्छ। बाबाले भक्तिमार्गको उदाहरण दिन्छन्- पूजाको समयमा बुद्धियोग बाहिर गयो भने आफ्नो कान समाउँथे, थप्पड लगाउँथे। अब यो त ज्ञान हो। यसमा पनि मुख्य कुरा हो यादको। याद रहेन भने आफैलाई थप्पड हान्नुपर्छ। मायाले मलाई किन जित्छ? के म यति कच्चा छु? मैले त यसमाथि विजय पाउनु छ। आफूले आफैलाई राम्रोसँग सम्भाल्नु छ। आफैसँग सोध, म त्यति महावीर

छु? अरूलाई पनि महावीर बनाउने पुरुषार्थ गर्नु छ। जति अरूलाई आफू समान बनाउँछौ त्यति उच्च पद हुन्छ। आफ्नो राज्य-भाग्य लिनको लागि दौड लगाउनु छ। यदि म भित्र नै क्रोध छ भने अरूलाई रिसाउनु हुँदैन केसरी भन्न सक्छु? सच्चाइ त भएन नि। लाज मान्नुपर्छ। अरूलाई सम्झाएर ऊ उच्च बन्छ, म तलै रहन्छु— यो पनि कुनै पुरुषार्थ हो! (पण्डितको कहानी)। बाबालाई याद गरेर तिमी यस विषय सागरबाट क्षीर सागरमा जान्छौ। बाँकी यो सबै उदाहरण बाबाले बसेर सम्झाउनु हुन्छ, जुन फेरि भक्तिमार्गमा दोहोरिन्छ। कुमालकोटीको पनि उदाहरण छ। तिमी ब्राह्मणहरू हौ, बी.के.। तिमी त सबै सच्चा सच्चा ब्राह्मण भयौ। प्रजापिता ब्रह्मा कहाँ छन्? अवश्य यहीं हुनुपर्छ, त्यहाँ कहाँ हुन्छन् र। तिमी बच्चाहरू धेरै होसियार बन्नपर्छ। बाबाको योजना छ— मनुष्यहरूलाई देवता बनाउने। यो चित्र पनि हो सम्झाउनको लागि। यसमा लेखाइ पनि यस्तो हुनुपर्छ। गीताका भगवानको यो योजना हो नि। हामी ब्राह्मण हौ चोटी। एउटाको मात्रै त कुरा होइन। प्रजापिता ब्रह्मा त ब्राह्मणहरूको चोटी भए नि। ब्रह्मा हुन् नै ब्राह्मणहरूका पिता। यस समय धेरै ठूलो परिवार हुन्छ नि। फेरि तिमी दैवी परिवारमा आउँछौ। यस समय तिमीलाई धेरै खुशी हुनुपर्छ किनकि चिट्ठा परेको छ। तिमी नाम धेरै छ। बन्दे मातरम्, शिवका शक्ति सेना तिमी हौ नि। उनीहरू त सबै झुटा हुन्। धेरै भएकाले अल्मलिन्छन्, त्यसैले राजधानी स्थापना गर्न मेहनत लाग्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— यो ड्रामा बनिबनाउ हो। यसमा मेरो पनि पार्ट छ। म हूँ सर्वशक्तिमान्। मलाई याद गर्नाले तिमी पवित्र बन्छौ। सबैभन्दा शक्तिशाली चुम्बक हुनुहुन्छ शिवबाबा, उहाँ सबैभन्दा माथि रहनुहुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) सदा यही नशा वा खुशीमा रहनु छ, हामी २१ जन्मको लागि बेहद बाबाको वारिस बनेका छौं। जसको वारिस बनेका छौं, उहाँको याद पनि गर्नु छ र पवित्र पनि अवश्य बन्नू छ।

२) बाबाले जुन श्रेष्ठ कर्म सिकाइरहनु भएको छ, त्यही कर्म गर्नु छ। श्रीमत लिइरहनु छ।

वरदान:- मनसामा पूरा ध्यान दिने चढ्ती कलाको अनुभवी विश्व परिवर्तक भव
अब अन्तिम समयमा मनसाद्वारा नै विश्व परिवर्तनको निमित्त बन्नू छ, त्यसैले अब मनसाको एक संकल्प पनि व्यर्थ भयो भने धेरै गुमाउँछौ। एक संकल्पलाई पनि साधारण कुरा नसम्झ। वर्तमान समयमा संकल्पको हलचल पनि ठूलो हलचल मानिन्छ किनकि अब समय बदलियो, पुरुषार्थको गति पनि बदलियो, त्यसैले संकल्पमा नै फुल स्टप हुनु पर्छ। जब मनसामा यति अटेन्शन हुन्छ तब चढ्ती कलाद्वारा विश्व परिवर्तक बन्न सक्छौ।

स्लोगन:- कर्ममा योगको अनुभव हुनु अर्थात् कर्मयोगी बन्नू हो।